U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **T. U.,** zastoupená Mgr. Václavem Slukou, advokátem se sídlem Koněvova 128/1715, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2011, č. j. 64Az 48/2009 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Václava Sluky **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 31. 8. 2011, č. j. 64 Az 48/2009 – 23, zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 19. 8. 2009, č. j. OAM-204/VL-07-ZA09-2009, kterým stěžovatelce nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12 až § 14b zákona č. 352/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatelky, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To

prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatelky je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedla, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud její kasační stížnost věcně projednat.

Není podstatné, že stěžovatelka výslovně nepodřadila stížní důvody žádnému z ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Podle obsahu kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí ministerstva a rozsudku krajského soudu, protože se nezabývaly možností jejího přesídlení v rámci Nigérie a udělení doplňkové ochrany, a dále nesprávné právní posouzení důvodů její žádosti o udělení mezinárodní ochrany ministerstvem a krajským soudem.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu jak rozhodnutí ministerstva tak rozsudek krajského soudu odpovídají požadavkům přezkoumatelného správního a soudního rozhodnutí, formulovaným v rozsáhlé judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. v rozsudcích ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz). Otázkou udělení doplňkové ochrany se ministerstvo i krajský soud zabývaly a stěžovatelčina žádost o udělení mezinárodní ochrany byla meritorně posouzena ve smyslu všech relevantních ustanovení zákona o azylu, tedy i ust. § 14a zákona o azylu. Ministerstvo také řešilo otázku přesídlení stěžovatelky v rámci Nigérie. Stěžovatelce byl dne 4. 11. 2009 doručen přípis krajského soudu v jazyce anglickém i českém obsahující

poučení o možnosti sdělit ve lhůtě 2 týdnů nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Na tento přípis stěžovatelka nereagovala, byť z obsahu žaloby, formulované v českém jazyce, nic nenasvědčovalo tomu, že by nebyla schopna zajistit si přečtení přípisu krajského soudu a reagovat na něj.

K námitce nesprávného právního posouzení potíží stěžovatelky s blíže neurčenou náboženskou skupinou Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu, v níž opakovaně vyslovil, že *„poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů.“* (viz rozsudek ze dne 31. 3. 2005, č. j. 5 Azs 268/2004 – 75, dostupný na www.nssoud.cz.) Stěžovatelčiny potíže s ohledem na jejich intenzitu nejsou důvodem pro opodstatněnou obavu z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu ani pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, neboť kromě jedné návštěvy blíže neurčených osob a vzkazu do Lagosu, že se na ni v její rodné vesnici někdo vyptával, žádné další potíže neuváděla. Případy útoků soukromých osob byly opakovně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 – 53, dostupném na www.nssoud.cz, byl vysloven právní názor, že *„(p)otíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“* V souvislosti s potížemi stěžovatelky lze dále odkázat na rozsudky ze dne 19. 8. 2009, č. j. 6 Azs 50/2009 – 55, ze dne 7. 5. 2009, č. j. 6 Azs 11/2009 - 67, či ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 Azs 48/2009 – 115, dostupné na www.nssoud.cz, které se zabývaly otázkou nucených sňatků, ženské obřízky pod hrozbou smrti či dalšími potížemi křesťanek žijících v Nigérii. Nejvyšší správní soud v nich dospěl k závěru o nedůvodnosti kasačních stížností stěžovatelek namítajících tyto potíže s odkazem na možnost přesídlení v rámci Nigerie či možnost řešení svých potíží s nigerijskými státními orgány nebo organizacemi zabývajícími se pomocí nigerijským ženám. Tvrzení stěžovatelky, že jako negramotná žena nemá možnost v rámci Nigerie přesídlit a že práci najde pouze ve své vsi, neodpovídá informacím obsaženým ve zprávách o zemi původu ani tvrzením stěžovatelky, která po smrti svého otce pobývala se svými dětmi a jejich otcem v Benin City a poté sama 6 měsíců v Lagosu. Tuto skutečnost zdůraznilo i ministerstvo v odůvodnění svého rozhodnutí.

K námitkám týkajícím se obsahu sdělení Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu ze dne 27. 7. 2011 Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro posouzení azylové relevance stěžovatelkou uváděných potíží v zemi původu jsou tyto informace irelevantní a nemají souvislost s nyní probíhajícím řízením.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na stížní námitky uplatněné v kasační stížnosti a Nejvyšší

správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a k provádění dokazování výpovědí svědka, jež stěžovatelka navrhovala. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatelky nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Krajský soud ustanovil stěžovatelce zástupcem advokáta podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. a v takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (první porada s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti), tedy 4200 Kč, a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč, celkem 4800 Kč. Ustanovený zástupce dále požadoval odměnu za další dvě porady přesahující 2 hodiny z důvodu jazykové náročnosti a právní obtížnosti věci. Z povahy věci a obsahu soudního spisu však není patrné, z jakých konkrétních důvodů bylo třeba konat další dvě porady se stěžovatelkou. V dané věci se nejedná o problematiku, která by vyznačovala jakoukoliv výraznější obtížností. Proto Nejvyšší správní soud odměnu za další dva advokátem požadované úkony právní služby nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu